

„Len bež, tak to bude lepšie!“ zakričím ešte raz. Ale moje malé mačacie srdce radostne poskočí, pretože Odeta chce zostať so mnou. Prv než sa mi podarí toho naničhodníka striasť, uštedrím mu ešte úder labou. Zajajká a znova sa po mne rozoženie.

„Ach, Winston,“ zašepká Odeta, „ty si taký...“


...tlstý! Nože nezavadzaj!“

TLSTÝ? Odeta!!! Vypleštenými očami sa zahľadím na Odetu. Čo to do nej vošlo, keď ma takto uráža? Som predsa jej hrdina a ochranca!



Dovoľte mi predstaviť sa:  
Kocúr Winston.  
Dôverný radca dievčaťa.  
Žiadny izbový tiger!



 Túto nesmierne hlbokú urážku mi však neuštedrila Odeta, ale dopustil sa toho teraz môj človečí spolubývajúci – profesor Werner Hagedorn, ktorý mi dáva najavo, že teraz si sem chce sadnúť on. Konkrétne: na pohovku, kde práve polihujem a na ktorej sa mi sníva o tom, ako zachraňujem Odetu pred útokom toho zlosyna. Brr, hrozné! Bol to pôsobivý sen a skutočne by som rád vedel, čo mi to v ňom Odeta práve chcela povedať. V reálnom živote sme sa totiž ešte spolu dôvernejšie nebavili. Koniec koncov, ja bývam hore na druhom poschodí na Hornej aleji číslo 106 a, kým ona sa zväčša potuluje po zadnom dvore nášho domu. Ale namiesto toho, aby som sa dozvedel, čo mi to Odeta chcela pošepkať, musím sa nechať od Wenera hrubým spôsobom zohnať z môjho obľúbeného odpočinkového miestečka. A potom sa sám zvalí na pohovku. Drzostí! Urazene zoskočím na zem. Ak si Werner myslí, že sa teraz od neho nechám hladkať, veľmi sa mýli. Pokiaľ ide

o takéto nežnôstky, nie som vôbec odkázaný na neho. Pch! Rozhodne aspoň teraz už nie, lebo od istého času s Wernerom v tomto štandardnom nájomnom dome v pomerne elegantnej hamburskej mestskej štvrti nebyvame len my dvaja. Máme totiž dve milé spolubývajúce – Annu a Kiru. Pôvodne sa tu Anna mala zdržiavať len cez deň, lebo pracuje u nás ako gazdiná, ale odvtedy, ako bola nútená ujsť od svojho expriateľa, u nás aj býva, a to aj so svojou dcérou Kirou.

Kira a ja sme spolu zažili priam neuveriteľné dobrodružstvo, a hoci som bol vždy presvedčený o tom, že deti neznášam, stali sme sa najlepšími priateľmi. A práve vďaka tomu si môžem dovoliť nechať toho drzáňa Wenera, nech si teraz pekne sám vysedáva na jeho pohovke – ja si pohľadám Kiru.

Prebehnem až na koniec dlhej bytovej chodby. Tam je naša niekdajšia hostovská izba, v ktorej teraz býva Kira. Dvere sú len privreté. Nosom si ich ešte trochu poodchýlim a vhrupnem do izby. Kira sedí pri písacom stolíku pod oknom. Pravdepodobne si práve píše úlohu. Dvojskokom som pri nej – najprv vyskočím zo zeme na posteľ a z postele potom na písací stôl. Je to tak, ako som predpokladal: Kira si práve píše čosi do zošita.

„Ahoj, Winston,“ uvíta ma a natešene poškrabká za ušami. Mňau, to je predsa pozdrav, ako sa patrí! Ja sa zo stolovej dosky nenápadne presuniem Kire do lona

a začínam priasť. Keďže som si nemohol dosnivať svoj pekný sen, aspoň si teraz výdatne užijem Kirino hladkanie. Začnem priasť hlasnejšie.

„Áno, zlatko. Páči sa ti to, však?“ privráva sa mi Kira s úsmevom. „Mimochodom, pýtali sa na teba Tom a Pauli. Boli zvedaví, ako sa ti vodí.“

Pauli, ktorá sa vlastne volá Paula, a Tom sú Kirini spolužiaci. Tiež chodia do 7. B toho istého evanjelickeho gymnázia a sú to jej najlepší priatelia. Ani oni nie sú tie nijaké tuctové decká, o čom som mal možnosť presvedčiť sa aj osobne. Ako sa to mne kocúrovi podarilo? Veľmi jednoducho: bolo to vtedy, keď sa nám s Kirou vymenili telá a začal som ako dvanásťročné dievča drať školské lavice. VYLÚČENÉ? Nie, to sa naozaj stalo. A kým sme uskutočnili spätnú zmenu, podarilo sa nám dokonca dať príučku jednému ničomníkovi a s pomocou polície ochrániť Kirinu mamu. Sardinkáňoš, to teda bol vzrušujúci príbeh!

Ale poďme po rade. Pred niekoľkými týždňami som sa s Kirou počas búrky motal po stavenisku a udrél do nás blesk. A bolo to presne vo chvíli, keď si jeden aj druhý z nás želal byť niekým iným. No, a naše želania sa splnili, lebo keď sme sa po údere blesku prebrali, nič už nebolo tak ako predtým. Ja Winston som sa ocitol v Kirinom dievčenskom tele, kým z Kiry sa zrazu stal britský krátkosrstý kocúr Winston. A zároveň sme si vedeli navzájom čítaťmyšlienky. Pokiaľ by išlo len o to, bolo to pomerne praktické, ale celkove

nám táto zámena veľmi nevyhovovala. Najmä mne nie, a to preto, lebo ako Kira som každé ráno musel ísť do školy – a to mi hneď od samého začiatku pripadalo priam strašné. Odporná Leona a jej vyrývačná dievčenská banda sa ma dokonca pokúšali celkom znemožniť. Azda by sa im to aj bolo podarilo – nebyť Toma a Pauli. Vďaka nim som tú šikanu ustál. Dosť hrdý som na to, že som tých dvoch dokázal získať ako priateľov pre Kiru. Samotnej Kire by totiž nebolo napadlo začať sa s nimi priateliť. Vďaka tomu sa viem zžiť do duše dievčaťa a som Kiriným dôverníkom.

Napriek tomuto vzrušujúcemu zážitku som nemal chuť zotrvať v Kirinom tele. V hĺbke srdca som predsa len štvornožec, a nie dvojnožec. Mojou dilemou vtedy bolo: Ako len, dočerta, dosiahnuť spätnú zámenu? Keď to už vyzeralo tak, že niet východiska, dostal Tom spásonosný nápad, že aj obrátený proces by mohol ísť pomocou blesku... Už to skrátim: príbeh sa skončil happy endom – Kira sa znovu stala dievčaťom a ja znova kocúrom. Žiaľbohu, odvtedy si už nevieme navzájom čítať myšlienky. Aspoň nie doslova. Ale dobre si rozumieme aj tak. A aj vďaka tomu teraz Kira vie, že by ma naozaj potešilo znovu uvidieť Toma a Pauli.

„Napadlo mi, že ťa na našu stretávku jednoducho vezmem so sebou. A čírou náhodou to bude už dnes popoludní v našej zmrzlinárni. Ale ešte predtým by sme si mohli dožičiť jedno potešenie – prejsť sa na zadný dvor a navštíviť tvojich priateľov. Alebo as-

poň jednu konkrétnu priateľku.“ Kira sa uškrnie. Samozrejme, Kira vie o tom, ako zbožňujem Odetu. Napokon, o tom sme sa často spolu dosť bavievali, takže tu si ešte stále do istej miery vieme čítať myšlienky. Odetu je najkrajšia mačka, akú poznám. Má snehobielu hodvábnosklú srst a hlboké čierne oči, v ktorých sa kocúr ako ja môže až utopiť. A hoci žije ako potulná mačka, je to naozajstná mačacia dáma. Bohužiaľ, dlho ma pokladala za nafúkaného, arogantného a rozmazaného izbového tigríka. To je, samozrejme, úplný nezmysel. Som kocúr premýšľavo nastavený, nie však domýšľavý. To je obrovský rozdiel. Vďaka tomu mi Kira mohla dať zopár dobrých rád, ako u Odety zabodovať. A neboli to zlé rady. Tak sme sa s Odetou prirodzene spriatelili, a kedykoľvek sa stretneme na dvore, príjemne sa porozprávame aj o malichernostiach, ako je počasie či aké bolo práve skonzumované jedlo. Za hrdinu – takého, akým som bol vo svojom sne – ma však Odetu určite nepokladá. Zatiaľ. Som však pevne rozhodnutý, že sa to musí zmeniť.

Môžeme mať rovnaké sny?  
A prečo si nevyberáme  
spolužiakov?



O hodinu nato má už Kira úlohy hotové, nuž sa poberieme na tú zmrzlinu. Samozrejme, nie bez slúbenej zachádzky cez zadný dvor. Kira ide aj s obligátnym hosťovským balíčkom – s miskou kuracej pečienky, čo je nielen moje, ale aj Odetino najobľúbenejšie jedlo. A najmä, keď ho Anna práve uvarí.

„Ci-ci-ci,“ zvoláva Kira mojich dvorových partákov a potom zamieri priamo k prístrešku na kontajnery, čo je naše obvyklé mačacie stanovište. Plochá strecha prístreška je asi jediné miesto na dvore, kam po celý deň svieti slnko. Je tam teplučko a zväčša aj bezvetrie. Perfektné miesto na mačací relax.

Dnes je tu však pusto. Nie je tu ani Odeta, ani jej kamaráti Karamel a Drsniak. To, že tu ona nie je, ma mrzí, pokiaľ však ide o tamtych dvoch, celkom mi vyhovuje, že tu nie sú, lebo ich neznášam. Už do seba nezapárame tak ako pred pár týždňami, keď som si s Kirou prvý raz vyšiel na dvor. Dobrí kamaráti sa z nás však nestali, lebo sme skrátka veľmi rozdielni.

Kým ja Winston Churchill som nesmierne ušľachtilý čistokrvný kocúr, pochádzajúci z plemena britských krátkosrstých mačiek, s pestovanou tmavočiernou kožušinkou a dobrými spôsobmi, Drsniak a Karamel sú dvaja tuctoví tuláci. Drsniak je dosť tučný a má tigrovanú srst. Karamel ju má zasa strapatú a vonkoncom neupravenú. A obaja sú spoločensky neohrabaní. Je to dosť divné, že taká dáma, ako je Odeta, s nimi celkom dobre vychádza. Ale to práve svedčí o jej dobrých spôsoboch: aj keď má nesporne urodzený pôvod, nespráva sa nijako povýšenecky. Odeta je nielen urodzená, ale aj veľkodušná. Inak povedané: úžasná kočka, ako sa vraví; viem, nespisovne. Ibaže práve teraz tu nie je.

„Ci-ci-ci,“ zvolá opätovne Kira, potom položí misku na prístrešok a pátravo sa rozhliada po dvore. „No, kde sú tvoji kamaráti?“

Vyskočím zo zeme na prístrešok a otočím krk. Potom sa len pozriem na Kiru – a ona môj pohľad pochopí okamžite správne.

„Si sklamaný, však? Rád by si opäť videl Odetu, že?“ Nahlas zamňaukám a Kira sa usmeje. „Nuž teda chvíľku počkáme. Keď ucíti túto dobrotu, určite sem príde. Ešte máme chvíľu čas, do cukrárne to stihneme.“ Zohne sa ku mne pod prístrešok a poškrabká ma za ušami. Mňau, úžasné. Po celej dĺžke sa natiahnem a schúlím si hlavu.

Onedlho začujem nejaký šuchot zo zadnej časti dvora. To je Odeta. Okamžite cítim jej pach. Rýchlo vysko-

čím a snažím sa zaujať takú pózu, aby som sa ukázal v čo najlepšom svetle. Vystriem sa a predvádzam, aký som veľký, a pritom vypnem hrudník. Teraz určite vyzerám dosť elegantne. Aspoň dúfam, že tak vyzerám.

„Ahoj, Winston,“ zdraví ma Odeta priateľsky. „Čo, necítiš sa dobre?“

„Ahoj, Odeta! Nie, prečo sa pýtaš?“

„Tak je teda všetko v poriadku. Si skrútený v takej krčvovitej polohe, nuž som sa nazdala, že ťa niečo bolí.“

Chrrr. Takže ja teraz vyzerám krčvovito? A tak veľmi som sa snažil! Sklamane uvoľním postoj a otrasiem sa.

„Naopak. Je mi skvele a som rád, že ťa vidím.“

„Áno, aj ja som rada, že sa stretáme. Aká náhoda! Predstav si: minulú noc sa mi o tebe snívalo.“

Naozaj? Je to vôbec možné? Aj jej sa snívalo o mne?

„Skutočne? A čo?“ vyzvedám sa.

„Hm, veľa si z toho už presne nepamätám, ale myslím, že si ma nejako zachraňoval. Pred akýmsi nespratníkom. Alebo grázlom. Určite to bolo niečo v tom zmysle, že som sa ocitla v nebezpečenstve a ty si mi pomohol. Celkom veselé, nie?“

Veselé nie je to správne slovo. Mne sa to zdá až neuveriteľné!

„Predstav si, Odeta, že aj mne sa...“ Ale prv než by som jej stihol vysvetliť, že mne sa snívalo to isté, odsunie ma Kira bokom a vezme na ruky Odetu.

„Nože pozri, Odeta, priniesli sme nejakú dobrotu. Je to čerstvé, moja mama to dnes uvarila. A sa-

mozrejme, opäť toho navarila priveľa.“ Prosím ťa, Kira, nie tak hŕ, máme tu teraz dôležitejšiu tému než jedlo. Ale ten rozhodujúci moment je už preč a Odeta Kire spôsobne ďakuje – spustí v jej náručí jemné pradenie. Potom sa však zrazu opäť otočí ku mne.

„O čom sme to...?“

„O tom tvojom sne!“

„Aha – ale ja som to opäť zabudla. Vlastne to ani nebolo nič až také dôležité.“ No, do čerta! „To, že ste mi teraz priniesli nejaké žrádielko, je od vás veľmi milé. Bohužiaľ, vôbec nemám teraz na nič chuť. Pred chvíľou som si totiž ulovila dosť tučnú myš.“

Čo? To je hrôza! Ako interiérová mačka viem o myšiach len z počutia a nemyslím si, že by na ich lovení mohlo byť niečo zábavné. Mimochodom. Ako treba dochutiť ulovenú myš, aby bolo jedlo naozaj lahodné? Petržlenom? Mne by ju musela Anna uvariť. Ale samozrejme, nechcem Odete znechutiť jej potravu, a tak radšej čuším.

„Dám to vedieť Drsniakovi a Karamelovi, určite sú hladní.“

Ach, nie, tým dvom nie! Kým sa však zmôžem na odporovanie, Odeta už zoskočí z prístreška a zmizne v zadnej časti dvora. Mňau! Dnes to dáko nevychádza. A vôbec nemám náladu vyčkávať tu na Drsniaka a Karamela. Zošuchnem sa tiež na zem a poberám sa k východu z dvora. Kira beží za mnou.